

HỒI 436

Biển Sanh Bất Trắc

Sau khi đóng cửa vào bí đạo, hai người rời khỏi con đường dốc từ dưới nước đi lên, ngồi bệt sát tường, tinh lực gần như hao tận.

Trận kịch chiến lúc nãy, rồi đến cuộc truy đuổi, lại còn phải bế khí bơi đi trong nước, khiến cho thể lực và chân nguyên của bọn gã đã mất đi một phần rất lớn.

Khấu Trọng chống tay phải lên đầu gối, thở hổn hển nói: "Tối nay coi như hồng rồi, ta đã lỗ võ ngực lớn tiếng với tiểu tử Khả Đạt Chí rằng nếu tối nay chúng ta không đến phó ước thì là đồ heo chó. Ài! Chó hay heo chỉ là chuyện nhỏ, chỉ hy vọng Vân lão ca cát nhân thiên tướng, đào tẩu thành công thì tốt!"

Kế hoạch ban đầu của họ là Vân Soái sẽ hóa trang thành Lôi Cửu Chỉ, dùng Tà để Xá lợi chiếm quyền chủ động nhằm đối phó với Triệu Đức Ngôn và Hương Ngọc Sơn.

Hiện giờ không biết Vân Soái gặp chuyện may rủi thế nào, kế hoạch đó khó mà thực hành cho được.

Còn nếu như chọn đại một người trong bọn Cao Chiếm Đạo để giả làm Lôi Cửu Chỉ, chỉ hại chết hấn mà thôi.

Giá như có Hầu Hi Bạch ở đây, nhất định sẽ là nhân tuyển thích hợp nhất cho vai diễn này.

Từ Tử Lăng hỏi: "Thế còn Tà để Xá lợi, nên xử lý thế nào?"

Khấu Trọng đáp: "Có hai giải pháp. Một, cứ giữ Tà để Xá lợi ở nguyên chỗ cũ. Hai, Lăng thiếu gia người dùng nó để thuận theo dòng nước mà thu hoạch chút nhân tình, tặng nó cho Sư Phi Huyền."

Từ Tử Lăng than: "Người cho rằng Sư Phi Huyền là người dễ nhận hối lộ như vậy sao? Nàng đâu dễ nhận lễ vật rồi thả hổ về rừng, để nó chờ gió lên lại nổi lửa tiếp chứ?"

Khấu Trọng hỏi: "Ta chưa hề nghĩ đến chuyện này, chỉ e không biết người sẽ ăn nói với tiền tử như thế nào thôi?"

Từ Tử Lăng đoán quyết: "Ta và Sư Phi Huyền không hề dây dưa tình cảm gì cả, hai giải pháp mà ngươi vừa nói đều không phải là thượng sách. Chỉ có cách khiến người của các phái hệ trong Ma môn bận tâm tranh đoạt Xá lợi mà quên đi chuyện khác, chúng ta mới có cơ hội an toàn rồi khỏi nơi đây."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Nói hay lắm! Nếu có thể làm cho Triệu Đức Ngôn, Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiền đánh nhau đến chỗ sống chết thì quả là cơ hội tốt ngàn năm có một, bỏ qua thật là uổng. Lăng thiếu gia nghĩ coi chúng ta có nên đứng hẹn phó ước không?"

Từ Tử Lăng đáp: "Chính là như thế. Không có Lôi Cửu Chỉ thì cũng không sao, đến lúc đó có thể tùy cơ ứng biến, chỉ cần Xá lợi vẫn còn nằm trong tay chúng ta, chẳng cần phải sợ bọn chúng ỷ mạnh hiếp yếu."

Khấu Trọng đứng phắt dậy nói: "Thời gian không còn nhiều, trước hết cần đi xem coi việc của bọn Cao Chiếm Đạo tiến triển như thế nào đã!"

Trở vào Bảo khố, thấy Cao Chiếm Đạo và mọi người đều tập trung hết vào trong bí đạo thông ra ngoài thành, bận đầu tắt mặt tối, nhưng việc lớn là chuyển bảo vật đi cũng sắp sửa kết thúc.

Cao Chiếm Đạo hưng phấn giải thích cho hai người về kế hoạch mà hắn đã phải phí không biết bao nhiêu tâm cơ nghĩ ra: Tạm thời không động đến một kiện binh khí nào, nhưng nửa thùng tài vật, chủ yếu là hoàng kim, cũng không thêm lưu lại.

Cao Chiếm Đạo nói: "Cửa ra ngoài thành đã bố trí chỗ giấu rất khéo, chúng ta đem cất bảo vật vào đó, rồi sẽ vận chuyển đi từng chút một. Toàn bộ huynh đệ chia làm ba tổ, mỗi tổ đều độc lập hành động, tuyệt không hiểu biết phương pháp và lộ tuyến vận chuyển của người khác, như thế nếu có nội gián, chúng ta cũng có thể giảm tổn thất xuống mức thấp nhất. Bất quá, ta và bọn Phụng Nghĩa đều tin tưởng nhau như huynh đệ, khả năng bị nội gián là không lớn."

Khấu Trọng hỏi: "Dùng phương pháp gì để vận chuyển?"

Cao Chiếm Đạo vui vẻ đáp: "Mấy năm gần đây chúng tôi đã thử rất nhiều phương pháp vận chuyển, cuối cùng chọn ra cách vừa đơn giản vừa an toàn nhất đó là dùng cả đường thủy và đường bộ để vận chuyển về Bành Lương. Chỉ cần chuyện khởi binh của Kinh Triệu liên minh thất bại, Quan Trung tất sẽ loạn cào cào, chúng ta nhân cơ hội này thừa nước đục thả câu. Lại thêm hai vị đã kéo sự chú ý của đối phương sang hướng khác, cơ hội thành công của chúng ta vô cùng lớn, chí ít cũng có thể mang đi phần lớn bảo vật."

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Cơ hội thành công quả nhiên là rất lớn, bởi vì hiện giờ mọi người đều nghĩ chúng ta nhập bảo tàng rồi ra về tay trắng, do đó sự chú ý sẽ tập trung vào hành động của chúng ta trong thời gian tới.”

Nói đoạn, gã thuận tiện kể cho Cao Chiếm Đạo nghe chuyện “dưới khố có khố.”

Cao Chiếm Đạo mừng rỡ nói: “Thế thì lại càng hay, chúng ta sợ nhất là người của Kinh Triệu liên minh. Thế lực của bọn chúng không những mạnh nhất Quan Trung, mà còn có quan hệ với hầu hết các bang hội khắp cả quan nội và quan ngoại. Đối với hoạt động của Đồng Hưng Xã của chúng ta, chúng rất rành, chúng ta có hành động gì đều khó mà tránh khỏi tai mắt của bọn chúng. Rất may là chúng gặp chuyện rắc rối, tự lo cho mình còn chưa xong, nên chúng ta không cần phải lo nghĩ gì đến bọn chúng nữa.”

Khấu Trọng nói: “Tình huống hiện tại không cho phép quá lạc quan, Lý Thế Dân cử Bàng Ngọc cùng Lý Thế Tích chuyên môn đối phó chúng ta. Bọn chúng chắc chắn sẽ phát động các bang hội địa phương lưu tâm tra xét từng động tĩnh của bọn ta. Nếu như để bọn chúng phát hiện tình huống có gì bất thường, nói không chừng chúng ta không thể che giấu được bí mật chân khố mãi được.”

Cao Chiếm Đạo tự tin đáp: “Khi chúng ta thiết kế kế hoạch vận chuyển hàng hóa, cũng đã sớm tính tới loại tình huống này. Chúng ta lúc ấy lấy danh nghĩa là vận chuyển một lượng lớn binh khí, nhưng thực tế ẩn giấu bên trong là hoàng kim trân bảo, trừ khi ông trời cố ý chống lại chúng ta, còn không thì sẽ không có vấn đề gì.”

Khấu Trọng gật đầu nói: “Quả nhiên Chiếm Đạo đã tính toán cẩn thận rồi, mọi chuyện cứ cứ y theo cách của người là được.”

Sau khi Cao Chiếm Đạo rời khỏi, Khấu Trọng hỏi: “Lăng thiếu gia nghĩ sao?”

Từ Tử Lăng đáp: “Chuyện đề phòng người không thể không có, làm sao mà Chiếm Đạo có thể vận chuyển hết một lần toàn bộ số tài vật đó mới là bước hay.”

Khấu Trọng gật đầu đồng ý, tuy nói là là hiểu biết bí mật thật sự của Bảo khố chỉ có khoảng hơn mười huynh đệ trung thành, nhưng tài bảo có sức dự hoặc quá lớn, ai dám khẳng định sau này không có người vì lòng riêng mà quay lại Bảo khố thuận tay dặt dề. Chỉ cần lấy được nửa hòm vàng bạc là có thể dùng cả đời không hết. Còn nếu lưu lại binh khí trong Bảo khố, trừ khi là muốn khởi binh đánh thiên hạ, chứ chỉ lấy một, hai kiện đem bán cũng chẳng được bao nhiêu tiền. Nếu muốn bán hết một lượt số binh khí đó thì là chuyện không tưởng, chỉ nội việc mang ra khỏi Bảo khố cũng đã không phải dễ dàng gì.

Từ Tử Lăng cười nhẹ: "Yên tâm! Chỉ cần nhìn bọn Chiếm Đạo có thể phát triển Đồng Hưng Xã đến mức có vai vế như vậy, chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi mà đã trở thành nhân vật lãnh đạo thủy vận ở Quan Trung, thì có thể thấy bọn chúng là những nhân tài xuất sắc như thế nào. Nhưng điều trọng yếu nhất ở đây là Bàn Ngọc tuyệt không dám điều tra chúng ta và Đồng Hưng Xã. Nhờ thế không làm kinh động đến người của Kinh Triệu hoặc Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát khiến chúng tăng cường cảnh giác, phát động các bang hội địa phương tham gia. Do đó, sự uy hiếp không lớn đâu."

Khấu Trọng vui mừng nói: "Sau khi nghe Lăng thiếu gia phân tích, ta cũng cảm thấy cơ hội thành công lần này rất lớn. Ha! Theo ý người tối nay Ninh Đạo Kỳ có xuất hiện không?"

Từ Tử Lăng buột miệng than: "Vì Sư Phi Huyền nghĩ ta lừa dối nàng, đương nhiên sẽ không đến kinh động lão nhân gia."

Khấu Trọng nói: "Nàng ta không phải là thính Ninh Đạo Kỳ đến đối phó ta sao? Tối nay chính là cơ hội tốt nhất, còn nếu để hai chuyên gia đào tẩu chúng ta ly khai Trường An, muốn chế ngự chúng ta lần nữa sẽ không dễ đâu."

Từ Tử Lăng nói: "Điều này thì người nên đi hỏi Sư Phi Huyền hoặc Bàn Ngọc là được rồi."

Khấu Trọng than dài: "Ta thực sự hy vọng nhìn thấy biểu tình của Sư Phi Huyền lúc nàng phát hiện Xá lợi trong tay chúng ta đúng là Xá lợi thực. Lăng thiếu gia của chúng ta là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, sao lại hoang ngôn lừa dối một... một vị tiền tử thế kia."

Từ Tử Lăng biết hẩn nguyên là muốn nói "một nữ tử mà mình yêu sâu nặng nhất" hay đại loại như thế, chỉ là tùy thời mà cải biến đi, bèn làu bàu đáp: "Thời gian chắc không còn nhiều nữa, đưa Xá lợi ra ngoài rồi hãy nói!"

So với tình cảnh của hai đêm tân xuân hôm trước, Trường An thành đêm nay có vẻ nhiệt náo riêng.

Đập nước ra vào thành ở hai đầu kênh Vĩnh An đã được hạ xuống, hai bên bờ treo đầy hoa đăng, sáng đến nỗi có thể nhìn rõ tôm cá dưới nước. Đầy trời, hoa tuyết tung bay phản chiếu ánh phong đăng, tuy không bị được pháo hoa rực sáng vào dịp tân xuân, nhưng vẻ lộng lẫy và quy mô còn hoành tráng hơn hẳn pháo hoa chỉ nhìn được trong chốc lát.

Trên hai bờ toàn là thủ hạ của Lý Nguyên Cát và Trường Lâm Quân. Lý Kiến Thành cũng bị kinh động trực tiếp đến chủ trì chuyện tìm kiếm. Người miễn cưỡng tham dự hoạt

động này nhất chính là Khả Đạt Chí. Y bị bức bách phải bồi tiếp cạnh Lý Kiến Thành, trong lòng lo cho hai người còn bị khốn trong thành nội, không biết có y hện không.

Trường Lâm Quân thay y phục chống nước đang tiến hành tra xét kỹ lưỡng dọc theo kênh, toàn bộ thuyền bè thả neo gần đó bị kéo hết lên bờ, không chừa một phương tiện thoát thân nào.

Nguyên Lý Nguyên Cát khẳng định hai người chưa hề rời khỏi kênh Vĩnh An, nên việc tìm kiếm được tiến hành vô cùng tỉ mỉ và cẩn thận. Các ngõ hẻm phụ cận đều bị phong tỏa, trên cao bố trí dày đặc cung thủ.

Trong thành, mọi sự chú ý của Đường quân đều tập trung vào trục đường quán thông nam bắc đến kênh. Không ngờ ngược lại lại tạo điều kiện cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng từ bí đạo xuất thành rồi trở lại thành nội.

Bọn họ âm thầm lần đến hậu viện tân quán nằm bên cạnh một tòa trạch viên của một vị đại quan quý nhân nào đó, rồi từ đó thăm dò hình thế động tĩnh chung quanh.

Khấu Trọng đem hộp đồng chứa Tà đế Xá lợi giấu vào một căn phòng phía sau, rồi thấp giọng nói: "Thứ này đúng là tà môn, vừa cầm nó là đã có cảm giác lo lắng bất an trong lòng."

Từ Tử Lăng lúc đó đang ngưng thần nhìn ra xa, nói: "Nếu ta tính không lầm, Chúc yêu phụ và yêu nữ cũng đang ẩn nấp đâu đây. Nếu chúng ta thử tiến vào tân quán từ phía trước thì đã sớm bị chặn cướp rồi."

Khấu Trọng cười nói: "Bọn họ hoặc là không tính tới chuyện Xá lợi đang nằm trong tay chúng ta, hoặc cho rằng chúng ta vẫn còn gặp nguy dưới đáy sông. Nếu không phải phán đoán như thế, thì chí ít cũng cho là bọn ta sẽ phải khổ khổ sở sở mà mang Lôi lão ca theo, cho nên mới tính toán và bố trí sai lầm."

Từ Tử Lăng cười nhẹ nói: "Chúng ta lần này đi tầm bảo đúng là âm sai dương trật thế nào mà chiếm hết cả tiện nghi. Đi được chưa?"

Hai người phong thân lướt đi, như lưu tinh xẹt ra đường lớn, hụp lên hụp xuống mấy cái đã vượt đến ngoài bờ tường của hậu viện tân quán, bèn xoay người một cái, không hề dừng lại đáp thẳng xuống nội viện.

Chợt nghe tiếng cười dài của Triệu Đức Ngôn vang đến, hiện thân ở cửa vào tiểu lâu, thi lễ nói: “Hai vị quả là người thủ tín, Triệu mỗ cực kỳ bội phục, chỉ không biết đại giá của Lôi tiền sinh ở nơi nào?”

Khấu Trọng lấy hộp đồng ra đặt phía trước, hai tay vẫn giữ hờ, thản nhiên nói: “Việc thế nào sau này hãn nói, Quốc sư có thể giải độc Thất Châm Chế Thần được không? Cao nhân dụng độc sao không thỉnh ra đây diện kiến, thế chúng tôi làm sao yên tâm cho được?”

Trong ngoài tân quán không có một chút đèn lửa, lại thêm hoa tuyết giáng xuống mù trời, làm cho trời đêm thêm hoang lạnh, cảm giác nguy cơ tứ phía càng rõ.

Triệu Đức Ngôn nhìn Từ Tử Lăng từ đầu đến chân, không nhanh không chậm đáp: “Chuyện đó không thành vấn đề, chỉ cần xác định rõ Xá lợi là chân hay nguy, tự nhiên sẽ mời người đó ra gặp mặt hai vị.”

Thanh âm của Khang Sao Lợi từ phía sau truyền đến: “Thánh Xá lợi khẳng định là giả, nếu không thì cần gì phải dùng hộp đồng che đi, lại không đưa Lôi Cửu Chỉ đến đây nữa.”

Khấu Trọng không quay đầu lại, cười ha hả đáp: “Thật hay giả, lập tức có thể chứng minh. Vấn đề là các ngươi không hề có chút thành ý, nếu không cứ thỉnh Thôi Tam hay Đường Tứ gì đó ra đây cũng được mà.”

Triệu Đức Ngôn bật cười lạnh thốt: “Lúc Triệu Đức Ngôn ta tung hoành thiên hạ, các ngươi còn chưa đầu thai chuyển thế, giờ lại dám trước mặt ta nói năng quàng xiên thế à, hôm nay phải dạy cho các ngươi biết cái câu ‘đến được mà không về không được’ là như thế nào.”

Lời chưa dứt, từ tiểu lâu và phía sau lưng hãn tiến ra hơn mười danh thủ Đột Quyết, vây chặt lấy hai người. Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng vẫn ung dung, không hề có ý đào tẩu, khiến Triệu Đức Ngôn cảm thấy khó hiểu, ngấm ngấm lo ngại thế thượng phong chuyển về phía đối phương.

Triệu Đức Ngôn ngạo nghễ nói: “Để người ngoài bàn ra tán vào, Triệu mỗ cho các ngươi một cơ hội quyết đấu công bình, những người khác không được chen vào, ai trong các ngươi sẽ bồi tiếp họ Triệu ta một trận?”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu lợi hại. Triệu Đức Ngôn ra chiều này có thể nói là rất tinh tế kín kẽ, vừa tỏ rõ khí độ tự tin tất thắng, vừa chặn mất đường lui của hai người.

Mà đào tẩu chính là bản lĩnh hay nhất của hai gã.

Khấu Trọng không nhịn được bật cười nói: “Hôm nay chúng ta đến đây, tình không phải cùng liều sống chết với Ngôn soái lão nhân gia, chẳng lẽ người không dành chút thời gian và kiên nhẫn để phân biệt Xá lợi thật giả thế nào hay sao?”

Khang Sao Lợi cười nói từ phía sau: “Sau khi thu thập các người rồi thì dù có mang hộp đồng đó đem đi nấu đúc thành đồng khối cũng dư dả thời gian mà, huống chi là tra xét chân giả, lời Thiếu soái quả thật đáng cười.”

Khấu Trọng thở dài đáp: “Khang huynh tựa hồ quên mất chúng ta cũng có chút công phu, chỉ cần đập một cước, bảo đảm có thể làm cho Xá lợi bên trong hộp này nát như tương, không tin cứ động thử!”

Từ Tử Lăng cười nhẹ tiếp lời: “Đã sớm bảo là chúng sẽ không có chút thành ý giao dịch nào, người lại không tin. Lại đây đi! Trước hết cứ đánh vỡ Xá lợi ra thành trăm mảnh, rồi thử xem chúng ta thoát khỏi đây hay không.”

Triệu Đức Ngôn xua tay nói: “Chậm đã! Nếu các người có thể chứng minh trong hộp chính là Xá lợi thật, mọi việc cứ y theo hiệp nghị mà tiến hành, Triệu mỗ tuyệt không sai lời.”

Khấu Trọng đáp: “Cái đó thì dễ thôi.”

Từ Tử Lăng vươn tay nhắc hộp đồng từ dưới đất lên, Khấu Trọng đưa song thủ túm nắp hộp, khẽ vận lực. “Cách” một tiếng, khóa mở ra.

Sự thật thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng bắt đầu khẩn trương, nhân vì họ chưa từng dám thử mở hộp, càng không biết bên trong hộp thực hư ra sao.

Triệu Đức Ngôn không hổ là lão hồ ly, không thềm lưu ý lấy hộp đồng, mà chỉ lưu tâm sắc mặt và động tĩnh của hai gã.

Toàn thể cao thủ Đột Quyết cũng đề cao cảnh giác đến mức chót, nghiêm trận chờ đợi.

Trong viện tĩnh không một tiếng động, chỉ có hoa tuyết không ngừng rơi, và tiếng người qua lại và tiếng nước vỗ bì bõm trên kênh Vĩnh An truyền tới.

Khấu Trọng lộ xuất một nụ cười xán lạn, mở nắp hộp ra, hai người cùng nhìn vào trong hộp, lộ thần sắc ngạc nhiên, sau đó đưa mắt nhìn nhau.

Triệu Đức Ngôn thoáng lộ nét mừng, tựa hồ cảm thụ được nét trào lộng cùng cực. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt trao đổi, cảm thấy bất thỏa, nhưng vẫn cứ không hiểu vấn đề xuất hiện ở chỗ nào.

Hoàn toàn ngoài ý liệu của hai người, Triệu Đức Ngôn quát lớn: “Động thử!”

Hai luồng hắc quang cương mãnh to cỡ ngón tay, đầu hình thoi nhọn hoắt như mũi đao, từ trong tay áo tả hữu của Triệu Đức Ngôn phóng ra như hai con độc xà, nhanh như lưu tinh bắn đến hai người, âm độc đến cực điểm.

Đôi kỳ môn binh khí này đã nổi tiếng khắp trong Ma Liên môn và lưỡng vực, tên gọi “Bách Biến Lãng Thương”, vừa mềm vừa cứng, biến hóa vô cùng, quỷ thần nan trắc. Triệu Đức Ngôn nhờ vào nó mà thành danh, không những không sợ thần binh lợi khí, mà còn là khắc tinh của đao kiếm, cộng thêm thủ pháp đặc biệt của hắc, một khi thi triển địch nhân hầu như không có cơ hội thoát thân.

Chỗ lợi hại nhất của Triệu Đức Ngôn ra tay trong lúc hai gã hoàn toàn bất ngờ, lập tức chiếm hết tiền cơ.

Thấy lãng thương phóng tới mặt hai người nhanh như điện chớp, cao thủ Đột Quyết từ bốn phía cùng Khang Sao Lợi cùng ủa lên tấn công tới tấp, quyết dồn hai gã vào chỗ chết. Khấu Trọng không hề suy nghĩ, tay đang cầm nắp hộp vung ra, quét một vòng, rồi buông tay phóng nắp đồng thẳng tới yết hầu của Triệu Đức Ngôn.

“Cheng!”

Tĩnh Trung Nguyệt cũng được xuất ra khỏi vỏ.

Triệu Đức Ngôn chấp hai tay lại, lãng thương giao thoa, đánh cái nắp đồng văng ra.

Từ Tử Lãng hét lớn: “Xem ta đây!”

Song thủ chấn động, từ trong lòng hộp bắn ra hàng vạn điểm sáng bạc công kích hơn ba mươi địch nhân đang sẵn vào trước.

Bọn Khang Sao Lợi không nghĩ Từ Tử Lãng lại có chiêu như vậy, lại không biết những điểm sáng bạc này là ma pháp bửu bối gì, nên hề nhau lùi lại, giữ vững vị trí ở phía xa xa.

Khấu Trọng nhanh chóng vọt khỏi chân hỏa, định cử đao xông tới đấu một trận với Triệu Đức Ngôn. Triệu Đức Ngôn thấy trên mặt đất toàn là ngân điểm, giữa tuyết dày vẫn giữ nguyên hình giọt nước lăn tròn khắp chốn, bèn quát lớn: “Ngừng tay.”

Lãng thương được thu vào trong tay áo.

Khấu Trọng hoành đao lập thế đứng cạnh Từ Tử Lãng, lăm liết như thiên thần, tức giận quát: “Ngừng tay cái con mẹ ngươi. Tối nay ta quyết chẳng cho ngươi đoạt được Tà đế Xá lợi, mà sẽ lấy luôn cầu mệnh của ngươi, cho ngươi vĩnh viễn không thể trở về Đột Quyết làm cái chức Quốc sư chó chết gì đó!”

Từ Tử Lăng tay phải cầm hộp đứng yên, thần thái ung dung, đối với cường địch bao quanh thân nhiên như không.

Nghe Khấu Trọng mắng, song mục Triệu Đức Ngôn hiện vẻ hung độc, hấn gật đầu đáp: "Ta sẽ ghi nhớ từng lời nói của Khấu Trọng ngươi, bất quá nếu ngươi vẫn muốn giải trừ 'Thất Châm Chế Thần' của Lôi Cửu Chỉ, thì phải nghe những gì Triệu mỗ nói."

Khấu Trọng ngửa mặt cười: "Còn lời gì hay ho để nói nữa, rõ ràng là ngươi không giữ lời hứa, trước là muốn lấy mạng hai ta, sau lại lấy luôn cả Xá lợi!"

Triệu Đức Ngôn đáp: "Đây chỉ là một chuyện hiểu lầm, nhân vì Triệu mỗ cứ nghĩ hai vị giở trò mang đồ giả đến nên mới có chuyện mạo phạm."

Khấu Trọng nhú mày nói: "Thế sao lại tự nhiên biến thành chuyện hiểu lầm thế?"

Triệu Đức Ngôn chỉ những hạt ngân châu nằm trên đất, trầm giọng nói: "Vì trong hộp đích thị thủy ngân, chỉ có thủy ngân mới có thể yểm trấn được thánh quang và linh khí của Thánh Xá lợi. Từ điểm này suy ra, phía trong thủy ngân chính là Thánh Xá lợi không còn nghi ngờ gì nữa. Ta vẫn nghĩ không ra, các ngươi tìm được Xá lợi ở đâu?"

Hai người không hện mà cùng nhìn vào trong hộp, thấy trong hộp vẫn sáng ánh thủy ngân dù trời đêm không đèn không lửa, bên dưới là một khối đen tuyền.

Khấu Trọng nói: "Bớt lời thừa đi! Giờ ngươi đã biết Thánh Xá lợi ở trong tay chúng ta, chúng ta lại đàm phán giao dịch một phen."

Khang Sao Lợi quát lên từ phía sau: "Giao dịch chẳng phải đã sớm ổn thỏa rồi sao? Ngươi đưa chúng ta Xá lợi, chúng ta giải trừ cực hình cho Lôi Cửu Chỉ."

Khấu Trọng đắc ý cười đáp: "'Thất Châm Chế Thần' gì đó của các ngươi chỉ lừa được trẻ lên ba thôi. Lão tử ta tùy tiện ra đường tìm đại một người là có thể giải trừ lập tức. Ta muốn nói tới một giao dịch khác, nếu không đáp ứng ta sẽ lập tức hủy Xá lợi rồi tái động thủ phân sinh tử."

Triệu Đức Ngôn hơi ngạc nhiên, nhú mày hỏi: "Thiếu soái có đề nghị gì mới xin hãy nói ra, Triệu mỗ xin rửa tai lắng nghe?"

Khấu Trọng trầm giọng đáp: "Vô cùng đơn giản, ngươi lập tức đem tiểu tặc Hương Ngọc Sơn giao ra, Xá lợi này sẽ là của ngươi."

Triệu Đức Ngôn ngơ ngẩn một chốc rồi hân hoan cười lớn nói: "Ta còn tưởng là chuyện gì, sao Thiếu soái không cho biết sớm. Coi như là nhất ngôn vi định, thỉnh Thiếu soái đưa cho

ta xem Thánh Xá lợi trước, nếu chứng thực được bên trong thủy ngân chính là Thánh Xá lợi, chúng ta sẽ lập tức giao người.”

Tiếp đó quát lớn: “Ngọc Sơn ngươi mau bò ra đây cho ta.”

Một tràng binh khí đấu nhau từ trong lầu truyền ra, không đến nửa khắc công phu, đã thấy hai cao thủ Đột Quyết áp giải Hương Ngọc Sơn sắc mặt trắng bệch đến cạnh Triệu Đức Ngôn.

Đến lượt Khấu Trọng và Từ Tử Lăng kinh ngạc đến há hốc mồm. Hai gã không phải ngạc nhiên vì Triệu Đức Ngôn đối với Hương Ngọc Sơn vô tình vô nghĩa như thế, mà vì Hương Ngọc Sơn chính là nhân vật trọng yếu của đại âm mưu khôi phục cự triều. Giờ Triệu Đức Ngôn lại tùy tiện đưa hắn ra làm vật hy sinh, không phải là làm cho gian mưu sắp thành lại hỏng sao?

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm thấy không thỏa đáng, chỉ hận nhất thời không nghĩ được vấn đề là ở chỗ nào.

- o O o -